

Чаплініада

Анатолій Косматенко

Так чи не так було — не будемо копатись:

Не в достеменності в цій байці суть

(Та й достеменність, як признатись,

Усяко можна повернуть).

Був, кажуть, конкурс...

Конкурс — знаменитий:

Хто краще Чарлі Чапліна зігра!

Охочих назбиралось — не злічити...

І всяк помірятись був рад.

А щоб до кожного підхід був об'єктивний,

Учасників не називали до пори:

Ні прізвищ, ні імен — лиш номери.

І стався, кажуть, казус там предивний!

Коли настав кінець веселій грі

Й оголосило присуд свій жюрі,

То Чарлі — сам великий Чарлі! —

Четверте місце лиш зайняв!

(Знайшлись в його ж манері

спритники зугарні).

Засумував митець, засумував...

Та переможець, щиро й чесно,

Маститого обнявши, так сказав:

"Маестро!

Хоч першим я в почесному реєстрі,

Хоч став, сказати, героєм дня,

Я все ж не тішуся в надії,

Що притлумлю твоє ім'я.

Я — ремісник.

І знаю й розумію —

Мій успіх відблиском сія:

Удати бога — ще зумію,

Та богом стать не зможу я".

Яка самооцінка бездоганна!

Прижиться б їй і в нас не зле.

О, скільки б обняло, скажім,

Руданського Степана!

Але...